

4. Вибудовування взаємин із клієнтами.
5. Встановлення джерел та каналів доходів.
6. Знаходження ключових ресурсів.
7. Виявлення ключових видів діяльності.
8. Формування партнерської мережі.
9. Оцінка витрат як інтегрального результуючого параметра бізнес-моделі.

Отже, щоб отримати фінансування для стартап-проекту, необхідні цілеспрямовані зусилля, щоденний моніторинг та прогнозування ринку, вибір маркетингових інструментів, які забезпечують йому економічне зростання та постійний розвиток.

Список літератури:

1. *Стів Бланк*. Священна книга стартапера. Як збудувати успішну компанію / Стів Бланк, Боб Дорф / пер. Наталія Валевська. — К.: Наш Формат, 2018. — 512 с.;
2. *Бен Горовіц*. Безжальна правда про нещадний бізнес. Розбудова бізнесу в умовах невизначеності / пер. Інна Софієнко. К.: Наш Формат, 2015. — 264 с.

Леснікова, В.С., Скомкіна, Д.А., Сергієнко, О.А. Основи розробки стартапів в Україні / *В.С. Леснікова, Д.А. Скомкіна, О.А. Сергієнко* // Результати наукових конференцій Навчально-наукового інституту економіки, менеджменту та міжнародного бізнесу НТУ «ХПІ» за 2021 рік в 2 т. — Харків : НТУ «ХПІ», 2021. Т. 2 : Труди XII-ої Міжнародної науково-практичної Internet-конференції студентів та молодих вчених «Стратегії інноваційного розвитку економіки України: проблеми, перспективи, ефективність «Форвард-2021» 25 грудня 2021 р. — 2021. С. 238-241

САВЧЕНКО О.І., к.е.н., проф., каф. менеджменту інноваційного підприємництва та міжнародних економічних відносин, НТУ «ХПІ»

ШПАК А.П., студент, НТУ «ХПІ»

ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ МІЖ ІННОВАЦІЙНИМ ПІДПРИЄМНИЦТВОМ ТА КУЛЬТУРОЮ

Будь-який технологічний прогрес, інновації чи економічне зростання, яке створює підприємство, залежить від того, як культура і його внутрішнє середовище сприяють чи стримують ці розробки. Цей процес ще більше ускладнюється глобальним характером економічної діяльності та відмінностями у національних культурах, зумовленими історією, досвідом, традиціями та правилами конкретних країн.

На нашу думку, важливо вивчити природу організаційних

інновацій та змін, досліджуючи складну взаємодію між підприємництвом, інноваціями та культурою. Необхідно дослідити теоретичні підходи до визначення сутності понять «корпоративної культури», «інноваційної культури», основних принципів та особливостей їх формування і встановити практичну складову впливу на розвиток підприємства.

Основні напрямки дослідження визначення корпоративної та інноваційної культури підприємства наведено в таблиці 1.

Таблиця 1 – Основні визначення корпоративної та інноваційної культури підприємства

Автор	Визначення або запропонований підхід	Інформаційне джерело
1	2	3
Вікарчук О.І	Досліджено етапи формування інноваційної культури на підприємстві, складову загальнокультурного процесу, яка характеризує ступінь сприйняття окремою особою або групою чи суспільством різних нововведень в діапазоні перетворення їх у інновації	[1]
Зубенко В.В.	Визначено важливість інноваційної культури як складової корпоративної культури в забезпеченні сприятливих умов його зростання.	[2]
Холодкова Л.А.	Визначено інноваційну культуру як сферу духовного життя людини, що відображає ціннісну орієнтацію, яку закріплено в мотивах, знаннях, уміннях, навичках, зразках і нормах поведінки, і забезпечує сприйняття нею нових ідей, її готовність і здатність до підтримки й реалізації нововведень у всіх сферах життя.	[3]
Казмірчук С.	Запропоновано підходи до визначення кількісної оцінки корпоративної культури та її стану.	[4]
Камерон К.К.	Викладено загальні підходи до діагностики стану інноваційної культури.	[5]
Ларичева Е.А.	Запропоновано схему формування інноваційної культури підприємства	[6]
Цимбаліст Н.	Висвітлено питання моделювання інноваційної культури підприємства	[7]
Аніщенко В.О.	Встановлено, що власна культура працівників є зовнішнім відображенням корпоративної культури, яка виражає себе через імідж і дизайн організації, фірмові традиції, обряди тощо. Зовнішня сторона корпоративної культури видима і співробітнику, і клієнту, а система норм поведінки зовнішньо схожа в різних організаціях.	[8]
Овсянкін Л.В.	Викладено інноваційну культуру як процес і продукт інноваційної діяльності, тобто сукупність того, що інноватор створює і як він це створює	[9]

Закінчення таблиці 1

1	2	3
Захарчин Г.М., Андрійчук О.Я.	Визначено, що інноваційна культура – це система взаємовідносин усіх суб'єктів інноваційної системи підприємства і держави, яка пов'язана з стимулюванням креативного мислення, реалізацією інноваційного потенціалу особистості і підприємства, а також оптимізацією всього інноваційного процесу – від продукування (генерування) інноваційних ідей до їх комерціалізації	[10]

Таким чином, необхідно звернути увагу на вивчення наступних питань: технологічні компанії та формування духу підприємництва; певний спосіб мислення на рівні індивідуального підприємця; успішні підприємницькі фірми та їх корпоративна культура, які елементи її складають; роль національної культури, корпоративної культури та професійної культури.

Широка глобальна перспектива та мультидисциплінарний аналіз дозволять знайти відповіді на питання, що склалися.

Список літератури:

1. Вікарчук О.І. Еволюція формування інноваційної культури / О.І. Вікарчук // Сталий розвиток економіки. – 2013. – №3. – С. 310-314;
2. Зубенко В.В. Інноваційна культура в системі організаційної культури підприємства / В.В. Зубенко // Економіка і управління. – 2007. – № 4-5. – С. 93-97;
3. Холодкова Л.А. Інноваційна культура суб'єктів професійного освіти: концепція, умови формування / Л.А. Холодкова // Інновації. – 2005. – №7. – С. 4-15;
4. Казмірчук С. Інноваційна культура: роль і місце в інноваційному розвитку підприємства / С. Казмірчук // Соціально-економічні проблеми і держава. – 2010. – Випуск 1 (3). – С. 66-70;
5. Камерон К.К. Диагностика и изменение организационной культуры / К.К. Камерон, Р. Куин; пер. с англ. / под ред. И.А. Андреевой. – СПб. : Питер, 2001. – 320 с.;
6. Ларичева Е.А. Развитие инновационной культуры на предприятии / Е.А. Ларичева // Вестник Брянского государственного технического университета. – 2009. – № 22. – С. 128-133;
7. Петрова І.А. Вплив корпоративної культури на модернізацію соціально-трудових відносин / І.А. Петрова // Вчені записки. – 2015. – № 40. – С. 139-145;
8. Аніщенко В.О. Роль корпоративної культури у прийнятті управлінських рішень. – Актуальні проблеми економіки. – 2009. – №3. – С. 64-71;
9. Овсянкіна Л. Інноваційні процеси особистісно орієнтованого навчання у системі вищої освіти / Л. Овсянкіна // Педагогіка і психологія професійної освіти. – 2005. – № 5. – С. 7-14;
10. Захарчин Г.М. Концептуальна модель інноваційної культури підприємства / Г.М. Захарчин, О.Я. Андрійчук // Наук. Вісник НАТУ України: Зб. наук.-техн. праць. – Львів: НАТУ України. – 2008, вип. 18.8. – С. 272-278.

Савченко О.І., Шпак А.П. Основні підходи до визначення взаємозв'язку між інноваційним підприємництвом та культурою / **В.С. Леснікова, Д.А. Скомкіна, О.А. Сергієнко** // Результати наукових конференцій Навчально-наукового інституту економіки, менеджменту та міжнародного бізнесу НТУ «ХП» за 2021 рік в 2 т. – Харків : НТУ «ХП», 2021. Т. 2 : Труды XII-ої Міжнародної науково-практичної Internet-конференції студентів та молодих вчених «Стратегії інноваційного розвитку економіки України: проблеми,

РУДЕНКО І.В., студент, ХНУРЕ

ЧИКОТА В.Ю., студент, ХНУРЕ

ФІЛЬЧАКОВА Д.Є., студент, ХНУРЕ

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ КЛІМАТ В УКРАЇНІ

Сьогодні головним фактором економічного та соціального зростання регіонів та України в цілому є ефективні інвестиції в інноваційний процес. Інвестиційно-інноваційна діяльність забезпечує економічну стабільність, незалежність і дозволяє в умовах глобалізації бути на світовій арені конкурентоспроможним і рівноправним партнером.

В Україні владою вже давно задекларована інвестиційно-інноваційна модель розвитку. Цифри говорять, що інвестиційна привабливість України на сьогодні зросла на 8,8% із 2,4 бали до 2,84 бали з 5 можливих, порівняно з 2020 роком. Цьому сприяли кілька факторів: в Україні розвиваються аграрний та ІТ сектори, їх стабільність зростає, відкрився ринок землі.

Проте інвестиційний клімат у країні залишається несприятливим. За оцінками Міністерства економіки, загальна потреба в інвестиціях для структурної перебудови економіки України становить від 140 до 200 млрд дол. США, щорічна потреба – близько 20 млрд дол. США. Обсяг необхідних іноземних інвестицій в економіку України становить 40-60 млрд дол. США. Порівняно з цими цифрами фактичні обсяги інвестицій в Україні є мізерними. Якщо порівняти статистичні дані кількох останніх років, то можна відмітити скорочення об'ємів "нових" інвестицій, відтік іноземних інвесторів (ОВДП та інші займи), значний приріст вкладень українських інвесторів у іноземні облігації та займи. Слід також відзначити значний приріст реінвестування доходів, отриманих нерезидентами – \$5,2 млрд за 9 місяців 2021 року, що значно вище ніж за будь-який з останніх 5 років. Іншими словами, інвестори вклали гроші в нашу економіку, заробили гроші і вирішили залишити їх в Україні, використавши для нових інвестицій. Це - позитивний знак.

Насправді, в іноземних інвестиціях немає нічого поганого. Глобалізація давно призвела до того, що рух капіталу став